

Quán Cà Phê Ngó Trời

Ngày mỗi ngày một thưa / thư bạn bè ít thấy...buồn nghe như nát bấy / cõi lòng người lưu vong!

Mới mà bốn lăm năm! Thời gian như gió thổi! Người mỗi năm một tuổi...không còn nghe ai mừng!

Nhiều người bên bình bông / khoe nụ cười tươi rói. Ngày đêm không tiếng nói...bởi vì quá vắng ròi!

Tôi chờ tới lượt tôi / người lính trẻ đang già / bốn lăm năm trôi qua / tôi vẫn người-lính-trẻ!

Bạn bè tôi cũng thế / nào ai nhập ngũ già? Thời cái tuổi nở hoa / là cái thời trẻ mãi...

Màu huy chương không tái / tại sao chúng ta buồn? Hỏi nhau nghe mà thương! Có nhiều người bất khóc!

Ôi Quê Hương Tổ Quốc...ngàn ngàn năm...Nước Non. Vầng trăng có hao mòn...nên Trăng Già, có lý!

Ba mươi năm ở Mỹ, gặp bè bạn thì vui...rồi rồi rồi bớt rồi, không buồn là chuyện lạ!

Rồi rồi rồi ngộ há? Vậy mà cũng...câu thơ! Tin bạn bè càng thưa. Computer vô dụng!

Nhiều khi nhìn cái bóng, tôi không giấu ngậm ngùi! Làm thơ, nghĩ làm chơi mà từng rơi nước mắt!

Mà từng nghe đau thắt / cả ruột cả gan tôi...
Quán cà phê ngó trời, bạn ngồi bên...chưa tới!

Trần Vấn Lệ